

Erasmus + program franciaországi beszámoló

Készítette:

Káity Zsanett, 13. évfolyamos csecsemő és gyermekosztályos tanuló, Szeged

Április 17-től május 14-ig lehetőségünk nyílt szakmai gyakorlatot tölteni Franciaországban az Erasmus + program keretében két osztálytársammal.

Egy gyönyörű vidéken, Bretagne területén Finistère megyében, és azon belül Douarnenezben laktunk. Szállásunk nagyon kellemes volt, közel volt hozzá a képen is látható homokos part szakasz, a Plage de Sables Blancs.

Április 17-én reggel transzfer szállított minket a budapesti Liszt Ferenc Repülőtérre, ahonnan Párizsba, a Charles de Gaulle-ra jutottunk. Innen át kellett utaznunk busszal az Orly repülőtérre, és innen indult a második járatunk Quimperbe. Itt már várt ránk, ottani segítőnk, az iskola igazgatónője, aki autóval szállított minket Douarnenezbe a szállásunkra, majd megvendégtelt vacsorával. Nagyon elfáradtunk a hosszú úton, de megnéztük a tengert!!

Április 18-tól elkezdtük megismerni kinti környezetünket. Először a társ iskolában voltunk, megnéztünk termeket, meghallgattuk a képzéseket. Más mint nálunk, mert az alapozás után szakosodnak. bementünk a tanulói konyhába, ahol épp szószt és salátát tanultak készíteni a diákok. Ezután elutaztunk az intézményekbe, ahol a gyakorlatunkat töltöttük.

Megismerkedtünk az ottani dolgozókkal, megbeszéltünk minden szükséges dolgot, aláírtuk a papírjainkat. Megtanultuk, hogyan tudunk a későbbiekben önállóan is elutazni ezekre a helyekre, mert mindannyian más- más intézményben dolgoztunk. Körbejártuk a várost ahol laktunk, megkerestük a legszükségesebbeket: a boltot, a postát, a turista információs irodát, a buszállomást, megvettük a bérleteket. Mindebben ekkor még segítségünkre volt kísérő tanárnőnk.

Amikor mindezen ügyintézési feladatokat elvégeztük, megkezdtük a munkát gyakorlati helyeinken. Én Poullan-sur-Mer-ben dolgoztam, ez egy közeli kis város volt, ahol a partneriskola is van.. Az Ecole Maternelle Notre Dame de Kerinec-ben, 2-5 éves korú gyerekekkel foglalkoztam. Kezdetben nehezen tudtam megértetni magamat, noha angolul szinte folyékonyan, franciául pedig kezdő szinten tudtam beszélni. Szerencsére mindenki

nagyon kedves és segítőkész volt, így könnyen ment a beszokás. Egy idő után már a gyerekekkel és a dolgozókkal is jól tudunk együttműködni mindenféle nyelvi akadály ellenére is. Az ottani iskolákban a gyerekeknek (még az egész kicsiknek is) pontos napirendjük van: 08.30-09.00-ig érkeznek meg a gyerekek az iskolába, egy táblára felrakják névtáblájukat, jelezve, hogy megérkeztek, majd amíg mindenki meg nem jön, szabad játékkal foglalhatják el magukat.

09.00-tól összeülnek, és megbeszélik, pontosan milyen nap van, a tanárnő elmondja nekik, hogy mi fog történni aznap, milyen feladatokat fognak végezni, együtt verselnek, az ABC-t gyakorolják, majd a tanárnő kiosztja a feladatokat korosztály szerint. (A 2-5 éves gyerekek egy csoportban vannak, de azon belül három felosztás él, melynek a feladatvégzéseknél van jelentősége.)

09.30-10.30-ig feladatokat végeznek, írás gyakorlatokat, gyurmával formáznak, puzzle-t raknak ki, festenek, rajzolnak. A csoportok folyamatosan forognak az asztalok között, először még kiválaszthatják, hogy mit szeretnének csinálni, de a forgó rendszernek köszönhetően mindenki részt vesz mindegyik foglalkozásban. A termükön belül is kis sarkok vannak kialakítva: játék konyha, könyvtár, játszósarok, puzzle-ös sarok. Ezek mindegyikén kis gombos láncok lógnak, mindegyik más-más színű és ameddig a gyerekek adott helyen tartózkodnak, addig nyakukban kell lógjon a lánc, így a tanárnő mindig pontosan tudja, hogy éppen ki mit csinál.

10.30-tól egy kis sport következik, ami hétfőnként judo, ekkor a többi tevékenység egy kicsit rövidebb. A többi napon ez játékos torna.

Ezután 11.30-ig játszanak a szabad levegőn.

11.30-12.00-ig újra összegyűlnek a tábla előtt, megint verselnek, beszélgetnek, majd a tanárnő felolvassa, hogy ki ebédel aznap a menzán.

12.00-12.30-ig ebéd

12.30-tól egy kevés játék az udvaron.

Kb. 13.00-ra mindenki lefekszik, meghallgatják az altató mesét.

15.00-ig szól az alvás idő, de figyelnek az egyéni igényekre, vagyis aki hamarabb felébred, vagy nem tud aludni az felkelhet, ők feladatokat kapnak. Akinek pedig több alvásra van szüksége, azt hagyják nyugodtan pihenni, később csatlakoznak ők is a többiekhez.

Amikor már a gyerekek nagy része felkelt, újra feladat végzés következik, az előző példához hasonlóan.

Ezután kimennek az udvarra és szabadon játszhatnak.

Mielőtt hazamennének még egyszer gyülekeznek a tábla előtt, lezárják a napot, megkapják füzetüket, amelybe minden tevékenységük pontosan vezetve van a szülők számára.

16.45-ra mindenki sorban leül a teremben és akiért megjött a szülő, azt a gyereket a tanárnő szólítja, és elmehet.

Bizonyos napi rendi pontok közt 4-szer mennek közösen mosdóba, akinek kell természetesen egyedül is elmehet. Valamint 3-szor isznak vizet is közösen.

Ezen az első héten lehetőségünk volt arra is, hogy késő délután és esténként, dolgunk végeztével meglátogassuk az ottani látványosságokat, ez nagy öröm volt számunkra, hiszen gyönyörű helyen voltunk.

A szállásunkhoz közel lévő partszakasz.

A gyerekekkel mindig ezen napirend szerint foglalkoztunk. Eltérés csak hetente hétfőn volt, amikor is délelőtt judo-ra mentek. Kéthetente pénteken délután pedig könyvtárba mentek. Ha pedig valamelyik gyereknek születésnapja volt, akkor otthonról süteményt, édességet hozott. A születésnapokat általában délelőtt ünnepelték, olyan módon, hogy középre ült az ünnepelt, körbe ülték őt a többiek és közösen elénekelték a „Boldog születésnapot” kezdetű dalt, amit én is elénekelttem magyarul, majd mindenki kapott a nyalánkságból. Először a foglalkozásokon segítettem, kísértem őket, de később bekapcsolódtam minden eseménybe. Mosdóba vittem őket, tanítottam a higiénés feladatokat, segítettem az étkezésnél, öltöztetésnél, tanítottam, hogy kell felvenni az egyes ruhadarabokat. De a napi rutin mellett együtt játszottunk az udvaron, magyar körjátékot tanítottam nekik, vagy csak figyeltem őket, vigyáztam rájuk, amíg ők önállóan játszottak. Nagyon szerettem, ahogy franciául próbáltak tanítani engem, én meg magyar szavakat tanítottam nekik.

Hétfőnente igyekeztünk minél többet látni a városból és a többi közeli látványosságból:

Torche: homokon part, melyen második világháborús bunkerek találhatóak és figyelhetőek meg közelről.

Point de Van, a legnyugatibb csücsök. Ezen a gyönyörű helyen, ameddig csak a szem ellát, a végtelen óceán látható. Ezért is Finistère a megye neve, ami franciául annyit tesz: a föld vége. Régen ugyanis az emberek azt hitték, itt ér véget a Föld.

Locronan: amely kikötő városban meghagyták eredeti állapotukban a házakat, és vásárt rendeztek be ott.

Concarneau: a fallal körülvett város.

A ház amelyben élünk, kilátás az ablakból:

A Sables Blancs alkonyatkor:

Hazafelé a repülón:

A kinti tanárok nagyon kedvesek, segítőkészek, türelmesek voltak velünk. Alkalmunk nyílt rá, hogy bővíthessük nyelvtudásunkat. Megismerkedhettünk az ottani nevelési technikákkal, a pedagógiai módszerekkel, a bölcsődei-óvodai rendszerrel. Franciaországban nincs külön bölcsőde, a kicsik 6 éves korig egy intézményben vannak, csak a csecsemők vannak más termekben, épületrészben.

Hálás vagyok ezért az egy hónapért, mely élményekben gazdag és nagyon hasznos volt számomra. Sok tapasztalatot gyűjtöttem, sokat tanultam. Tudok tájékozódni, nem félek idegen nyelven beszélni, rájöttem, hogy nagyon szeretek és tudok egészséges kisgyerekekkel foglalkozni! De természetesen, vagy pont ezért(?) a célom továbbra is, hogy a beteg gyerekeknek segítek. De ez a hónap is megerősített, hogy a betegekkel is úgy kell foglalkozni, mint az egészségesekkel: játékkal, jókedvűen, sok mesével, énekkel, hogy könnyebben viseljék a betegséget, és a velejáró ápolást!

Köszönöm Erasmus+, hogy ezt megtapasztalhattam, és kint lehettem Bretagne-ban!